Mithat Bala

Adaletin Timsali
Hazreti
ÖMER

- ROMAN -

4. BASKI

"Allah, hakkı Ömer'in lisanına ve kalbine koymuştur."

Hazreti Muhammed (sav)

Hayat

Adaletin Timsali

Hazreti

ÖMER

© 2015, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. A.Ş.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-273-0
Sertifika No: 75092

Hayat Yayınları : 654
Hayat Edebiyat : 87
Kitabın Adı : Adaletin Timsali Hz. Ömer
Yazarı : Mithat Bala
Yayın Editörü : Erol Şahnacı
Kapak ve İç Tasarım : Hayat Yayınları
Baskı Yeri ve Tarihi : Ankara, 2025
Baskı ve Cilt : Ertem Basım
Sertifika No: 48083

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 259 80 96
www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com
/hayatyayinlari /hayatyayinlari

Mithat Bala

Adaletin Timsali Hazreti ÖMER

Hayat

Mithat Bala

1969 yılında Ordu ili, Ulubey ilçesi, Ohtamış köyünde dünyaya geldi. İlkokulu köyünde, ortaokulu Ulubey İmam Hatip Lisesi'nde, liseyi ise Trabzon İmam Hatip Lisesi'nde okudu. 1993 yılında Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesini bitirdi. 1994 yılından itibaren Milli Eğitim bünyesinde çeşitli il ve okullarda öğretmen- yönetici olarak çalıştı.

Hâlen Samsun'da Milli Eğitim bünyesinde bir okulda öğretmen olarak görev yapmaktadır.

İdealist ve Hakk'a hizmeti ilke edinmiştir. Hedefi "Asrı Saadet" neslini yetiştirmektir. Bunun için de insanın Resulullah (sav)'in ve O'nun dostlarının ahlakıyla ahlaklanması gerektiğini bilmekte, kalemiyle de Resulullah (sav)'in dostlarını tanıtmaya çalışmaktadır. İnsanın otuz kiloyu kaldırabilecekken yirmi beş kiloda bırakmasını, görevini eksik yapması olarak düşünür ve bundan da sorumlu olduğumuza inanır.

Yayınlanmış Eserleri:

Allah'ın Aslanı Hazreti Ali

İkinin İkincisi Sadık Dost Hazreti Ebu Bekir

Adaletin Timsali Hazreti Ömer

Hayâ ve Edep Abidesi Hazreti Osman

İthaf

Beni yetiştiren sevgili anneme ve babama…

Çalışmalarımda benden desteklerini esirgemeyen eşime ve oğullarıma…

Hazreti Ömer'in adaletini yaşatmaya çalışan adil yöneticilere ve hâkimlere…

"Benden sonra bir peygamber gelseydi ki gelmeyecektir, bu Ömer olurdu.

Allah, hakkı Ömer'in lisanına ve kalbine koymuştur."

Hazreti Muhammed (sav) / (Tirmizî, Menakıb)

"Ömer anılınca adalet anılmış olur, adalet anılınca Allah anılmış olur,

Allah anılınca da rahmet iner."

Müminlerin Annesi Hazreti Aişe

"Allah'ım! Bu dini Amr bin Hişam (Ebu Cehil) veya

Ömer bin Hattab'dan hangisi Sana daha sevimliyse, onunla aziz kıl."

Âmin.

Hazreti Muhammed (sav)

Kâbe'de Yapılan Dua

Cebrail (as)'ın Hira Mağarası'nda görünmesinin üzerinden altı yıl geçmişti. Altı yüz on yılında gerçekleşen bu olay ilk gün gibi belleklerde tazeydi hâlâ.

Ramazan ayının sonlarıydı. Kutsal şehir Mekke tam anlamıyla şirkin koyu karanlığına gömülmüştü. Rabbin Beyti Kâbe'nin etrafında işlenirdi büyük günahlar. Putlar, Rabbin Beytini doldurmuşlardı. Mazlumlar, masumlar çaresizdi. Karanlığı aydınlatacak bir ışık için semadaydı eller. Yaralı gönüller duadaydı. Rahmet kapılarının açılmasını istiyorlar, son kurtarıcının gelmesini bekliyorlardı…

Mekke'nin soylu genci Hazreti Muhammed (sav) kırk yaşına gelmişti. Günahı kutsayan şirkin kudurganlığından sıkılırdı. Zaman zaman Mekke'den dışarı çıkardı. Yalnızlığı severdi. Mekkeliler daha o günden demişlerdi:

"Muhammed (sav), Rabbine âşık olmuş."

O gün de azığını hazırlayıp çıkmış, Mekke'nin kuzeyindeki Hira Dağı'na yönelmişti.

Hira Dağı, Mekke'ye altı kilometre uzaklıktaydı. Tepesinde, bakıldığında Kâbe'yi gören küçücük bir mağara bulunurdu. Mekke'nin soylu genci Hazreti Muhammed

(sav), geceyi bakıldığında Kâbe'yi gören bu küçücük mağarada geçirecekti. Beytullah'a bakarak varlığı, var edeni, Rabbi tefekkür edecekti.

Vakit geceydi. Yıldızlar çıkmıştı gökyüzünde. Hazreti Muhammed (sav) mağarada yalnızdı. Rüzgârın sesinden başka ses yoktu. Birden gözleri kamaştıran bir ışık doldu mağaraya. O âna kadar ne görmüş ne de duymuştu. Nur, karşısında durmuştu. Nur, gönlüne dolmuştu.

"Oku!" dedi.

"Ben okuma bilmem." dedi Hazreti Muhammed (sav). Korkmuştu.

Nurun kaynağı melek aynı sertlikte tekrarlamıştı emri:

"Oku!"

"Ben okuma bilmiyorum ki!" dedi Hazreti Muhammed (sav).

Melek üçüncü defa tekrarladı emri:

"Oku!"

"Ben okuma bilmiyorum ki! Ne okuyayım?"

"Benimle beraber oku, söylediklerimi tekrar et."

Meleğin ardından tekrarlamıştı ilahi sözleri.

"Oku, yaratan Rabbinin adıyla. O, insanı alak'tan yarattı. Oku! Senin Rabbin sonsuz cömertlik sahibidir. Kalemle yazmasını öğretendir. İnsana bilmediğini öğretendir." (Alak Suresi, 1–5. Ayetler)

Nakış nakış kalbine işlenmişti ilk ayetler. Ve melek demişti:

"Ey Muhammed! Sen Allah'ın Resulüsün. Ben de meleği Cebrail'im. Allah, seni kendine elçi seçti."

Melek mağaradan ayrılır ayrılmaz kendisi de mağaradan çıkmıştı. Karanlıkta, taşlı dik yokuştan aşağı adeta uçmuş, durmaksızın koşmuştu. Koşarken sesler duymuştu kulakları.

"Ey Muhammed! Sana selam olsun. Ya Resulullah! Sana selam, sana salât! Sen Allah'ın elçisisin."

Geri bakmış, ileri bakmış, sağa sola bakmış kimseyi görememişti. Ağaç, taş, gök dillenmişti sanki. Meleğin suretinden başkası yoktu gözlerinde. Melek, varlığıyla göğü kaplamıştı ve gökten seslenmekteydi.

"Ben Allah'ın meleği Cebrail'im. Sen ise Allah'ın elçisisin. Müjde sana, selam sana!"

Korkuyla evine gelmişti. Titriyordu. Hemen yatağına yatmış ve eşine, "Üstümü ört!" demişti.

"Üstümü ört!"

Uyanınca başından geçenleri, gördüklerini, duyduğu sesleri bir bir anlatmıştı sevgili eşi Hazreti Hatice'ye. "Başıma kötü bir şey gelmesinden korkuyorum." demişti. "Deliriyor muyum ben? Bana kötü varlıklar mı musallat oluyor?"

Hazreti Muhammed (sav)'in eşi akıllı kadındı. Ellerini Hazreti Muhammed (sav)'in ellerinin üzerine koydu, güven verdi.

"Ey Muhammed (sav)! Sen bulunduğun yerde sebat et. Endişe duyma. Allah sana hayırdan başka bir şey yapmaz. Allah, seni mutlaka koruyacaktır. Sana bir kötülük isabet ettirmeyecektir. Çünkü sen doğru konuşursun, el eminsin. Akrabalarını gözetirsin. Düşenin elinden tutar, ihtiyacı olana yedirirsin. Yetimleri korur, kollarsın. Sen her zaman hakkın peşindesin. Herkesin iyiliğini istersin. Ama ey Muhammed (sav)! Bilirsin. Benim akrabam Varaka vardır. Bilge bir kişidir. İstersen ona gidelim. Gördüklerini, duyduklarını bir de ona anlat."

Varaka bin Nevfel, Hazreti İbrahim Peygamberin getirdiği şekliyle tevhit inancına sahip Hanif kimselerdendi. O sıralarda çok yaşlı ve hastaydı. Mekke'nin soylu genci Hazreti Muhammed (sav)'i ve eşini dinledi. Heyecanlandı. Yanındakilere kendisini yatağında doğrultmalarını söyledikten sonra şöyle dedi:

"Kuddüs! Kuddüs! Ya Muhammed (sav)! Allah'a yemin olsun ki müjdeler sana! Sen bu ümmetin peygamberisin. Sana gelen Allah'ın büyük meleği Cebrail'dir. Senden önce İsa'ya ve Musa'ya da gelmiştir. Muhakkak ki sen kavmin tarafından yalanlanacaksın. Sana işkence de yapılacaktır. Ah keşke ben genç olaydım, böyle yaşlı ve yatalak bir hasta olmayaydım da senin kavmin sana kötülük edip seni yalanladığında, yurdundan çıkarmak istediğinde sana yardım edeydim."

Şaşırmıştı Hazreti Muhammed (sav).

"Kavmim beni yurdumdan mı çıkartacak?" demişti. "Bana; dürüstsün, içimizdeki en güvenilir kişi sensin diyen ve beni çok sevdiklerini söyleyen bu kavmim beni doğduğum, büyüdüğüm bu yurttan mı çıkartacaklar?"

"Evet!" demişti Varaka. "Senin kavmin seni bu yurttan çıkartacaktır. Ey Muhammed (sav)! Senin getirdiğin hakikatle gelen hiçbir nebi yoktur ki yurdundan çıkarılmamış olsun. Sen de çıkartılacaksın."

Uzunca bir aradan sonra, haftalar hatta aylar geçmişken tekrar gelmişti Cebrail (as). Rabbin emrini getirmişti.

"Ey Örtüsüne bürünüp sarınan (Resulüm!) Kalk ve (yakınlarından başlamak üzere) insanları uyar. Sadece Rabbini büyük tanı. Elbiseni temiz tut. Kötü şeyleri terk et." (Müddesir Suresi, 1-5. Ayetler)

Artık kendisini hiç yalnız bırakmayacak ve Rabbin vahyini getirecek olan Cebrail yanından ayrılınca mahzun bakmıştı Hazreti Muhammed (sav).

Eşine, "Ben de herkes gibi bir insanım. Bana kim inanır ki?" dedi.

Eşi Hazreti Hatice, "Ben! Ben sana inanıyorum ya Muhammed (sav)!" diye cevap verdi.

Hazreti Muhammed (sav)'in resullük görevi başlamıştı. İnsanları bir olan Allah'a inanmaya ve kendisini resul olarak kabule çağırıyor, Allah'tan başkasına ibadet edilmemesini istiyordu. İnananların sayısı bir bir çoğaldı.

Hazreti Hatice'den sonra yanında yetişen, amcası Ebu Talib'in oğlu Hazreti Ali de "amentü" demişti. Beş yaşından beri yanındaydı.

Vahyin gelişinden hemen sonraydı. Bir akşam vakti yengesi Hazreti Hatice'yi ve amcası oğlu Hazreti Muhammed (sav)'i farklı bir şekilde ibadet ederken görmüş ve sormuştu:

"Siz ne yapıyorsunuz böyle?"

Hazreti Muhammed (sav), kâinatı ışıtan tatlı bir gülümsemenin ardından şöyle demişti:

"Ey Ali! Biz, yeri göğü yaratan ve bir olan Allah'a ibadet ediyoruz. Allah yeni bir din göndermiştir ve beni de kendisine elçi seçmiştir. Gel, sen de iman et."

Hazreti Ali on yaşındaydı. Akıllıydı.

"Bu çok önemli bir karar, ya Muhammed (sav)! Babama danışmam gerek." dedi.

Hazreti Muhammed (sav) boyun bükmüştü.

"Şimdilik babana söylemesen?"

Yatmışlardı. Gece sabaha kadar düşünen ve hidayete eren Hazreti Ali, sabahleyin erkenden kalktı. Hazreti Muhammed (sav)'in kapısında bekledi.

Kapı açılır açılmaz, "Şahitlik ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur. Yine şahitlik ederim ki Hazreti Muhammed (sav) O'nun kulu ve elçisidir." dedi.

Hazreti Muhammed (sav) sevindi. Sordu:

"Babana sordun mu?"

"Hayır!" dedi Hazreti Ali. "Allah beni yaratırken babama sormadı ki ben O'na inanacakken, O'na kul olacakken babama sorayım."

Sonra yakın dostu Hazreti Ebu Bekir de katıldı bu iman halkasına. Hayırda acele eden 'Atik'ti o. 'Sıddık'tı. Yolculuktan döndüğü gün yakın dostunun Nebilik iddiasında bulunduğunu öğrenmiş ve hemen koşmuştu.

"Duyduklarım doğru mu?"

"Evet." demişti Hazreti Muhammed (sav). "Allah beni Kendisine Peygamber seçti ve sadece Kendisine kul olmamızı istedi."

Hemen oracıkta "Amentü." dedi Hazreti Ebu Bekir.

"Ente nebiyyün. Şahadet ederim ki sen, Allah'ın elçisisin."

Ardından Hazreti Muhammed (sav) tarafından azat edilen, köle iken hür yapılan Hazreti Zeyd… Annesi ile akraba ziyaretine giderken baskına uğrayan ve köle pazarından Mekke'ye, Kutlu Nebinin evine gelen şanslı köle…

Yıllar önce babası izini bulup Mekke'ye geldiğinde, "Seçimini yap ey Zeyd! İster benimle kal ister babanla git. Kararında serbestsin." denildiğinde, "Vallahi de seni, anam babam da olsa bir başkasına tercih etmem ey Muhammed

(sav)!" demişti. Vahyin çağrısını duyunca koşmuş ve iman etmişti.

Sonra Hazreti Osman, Hazreti Abdurrahman bin Avf, Hazreti Saad bin Ebu Vakkas, Hazreti Zübeyir bin Avvam ve Hazreti Talha…

Cebrail (as) vahyini getirmişti yine. Şuara Suresi 214. Ayetti.

"Sen önce yakın akrabanı uyar, ahiret azabıyla korkut."

Hazreti Muhammed (sav), hemen Rabbin açık emrine uydu. Beş yaşından itibaren yanında büyüyen ve gölgesi gibi yanından hiç ayrılmayan iman yoldaşı Hazreti Ali'ye buyurdu.

"Bir sofra hazırla ve bütün akrabalarımı çağır."

Abdulmuttalib oğulları neredeyse eksiksiz gelmişti davete. Yemişler ve içmişlerdi. Yemeğin ardından Hazreti Muhammed (sav) konuştu:

"Ey Abdulmuttalib oğulları! Hamd Allah'adır. Ancak O'na inanır, O'na dayanırım. Yardımı da ancak O'ndan isterim. Şüphesiz ki Allah'tan başka ilah yoktur. O, bir ve tekdir. Eşi, benzeri ve ortağı yoktur. Vallahi hepiniz bir gün gelecek uyur gibi öleceksiniz. Ama zamanı gelince de uykudan uyanır gibi diriltilecek ve hesap vereceksiniz. İyiliklerinizin mükâfatını görecek, kötülüklerinizin de cezasını çekeceksiniz. Sonunda cennet veya cehennem ebedi yurdunuz olacaktır. Ben sizleri uyarıyorum. Sizleri Allah'tan başka ilah olmadığına ve benim de Allah'ın elçisi olduğuma imana çağırıyorum. İçinizden kim bana yardımcı ve kardeş olmayı kabul eder? Kim cenneti ister?"

Amca Ebu Leheb ileri atılmıştı hemen. Kalbi katıydı. Yerden aldığı toprağı savurmuştu Hazreti Muhammed (sav)'e.

"Ey Abdulmuttalib oğulları! Uzaklaşın hemen buradan. Bu, vallahi bir kötülüktür…" dedi ve uzaklaştırdı insanları.

O gün, o akraba topluluğundan sadece bir kişi, "Ey Muhammed (sav)! Ben sana yardımcı olmayı kabul ediyorum." demişti.

Bu kişi, o vakit on yaşında olan Hazreti Ali'ydi.

Yıllara yayılan davet gizliydi. Bunca çabaya karşın yine de bir elin parmakları sayısı kadardı Müslümanlar. Gizliyorlardı kendilerini. Kimsesiz yerlerde, tenhalarda buluşuyor, Allah'a ibadet ediyorlardı. Geceler en güzel örtüydü, onları gizleyen. Çöl, en güzel sığınaktı gözlerden ırak, Rabbe ibadet ettikleri.

Mekkeliler tespit ettikleri zayıf ve kimsesiz Müslümanlara akıl almaz eziyetler yapıyorlardı. Yeni dine tahammülsüzdüler. Acımasızdılar. Allah diyene düşmandılar. İnancı kalplerden işkenceyle sökebileceklerini düşünmekteydiler.

Hazreti Muhammed (sav) de amcası Ebu Talib'in korumasına rağmen sözlü ve fiziki bu eziyetlerden, hakaretlerden nasibini almaktaydı. Sövülmüş, hakaret edilmiş, başına toprak saçılmış, Kâbe'de secdeye vardığı bir an başına yeni kesilmiş bir devenin işkembesi konulmuştu.

Hazreti Muhammed (sav)'e ve Müslümanlara eziyet edenlerin başında "cehaletin babası" lakaplı Amr bin Hişam, Ümeyye bin Halef ve peygamberin öz amcalarından biri olan Ebu Leheb vardı. Özellikle Ebu Cehil ve Ebu Leheb adım adım takip ederlerdi Hazreti Muhammed (sav)'i.

"Sakın ona inanmayın. O sizi atalarınızın dininden saptırır."

Müslümanlar ve peygamberimiz Kâbe'nin yakınında bulunan Erkam bin Ebu Erkam'ın evinde buluşurlardı.

İlk vahyin üzerinden altı yıla yakın bir zaman geçmesine rağmen davet gizliydi hâlâ. Rabbin de vahyi gelmişti. Hicr Suresi 94-95. Ayetlerdi.

"Sana emrolunanı açıkça söyle ve ortak koşanlardan yüz çevir. Seninle alay edenlere karşı biz sana yeteriz."

Hazreti Muhammed (sav) Safa Tepesi'ne çıkmıştı. "Ey Kureyş topluluğu!" diye seslenmişti. Sesi duyan herkes merakla koştu.

"Ne oldu?"

Hazreti Muhammed (sav) meraklı kalabalığa konuştu:

"Ey Mekkeliler! Ben size desem ki şu dağın arkasında bir düşman ordusu var. Birazdan baskına uğrayacaksınız, bana inanır mısınız?"

Mekkeliler hep bir ağızdan, "Evet, inanırız. Çünkü sen bize hiç yalan konuşmadın." dediler.

Hazreti Muhammed (sav) bunun üzerine şöyle buyurdu:

"Ey Mekkeliler! Ben sizi uyarmakla görevlendirildim. Vallahi o dağın ardında düşman ordusu olup olmadığını bilmiyorum. Ama size ondan daha yakın bir tehlikeyi haber veriyorum. Gelin, kendinizi cehennemin ateşinden koruyun. Gelin, Allah'ın bir ve tek olduğuna, benim de Allah'ın elçisi olduğuma iman edin. Gelin, o tek kelimeyi söyleyin ki Arap'ın da Acem'in de mülkü sizin olsun. Siz 'La ilahe illallah' demedikçe benim size ne dünyada ne de ahirette hiç faydam olmaz."

Topluluk içerisinde bulunan Ebu Leheb yerden bulduğu bir taşı kapmıştı yine. Hazreti Muhammed (sav)'e fırlatırken bağırmıştı:

"Yüzü toprak olasıca! Yazıklar olsun sana! Bizi buraya bunun için mi topladın?"

Dağılmıştı Mekkeliler. İslam'ı da duymayan kalmamıştı. Mekke'nin önde gelenleri kızgındı. İnanmadığı halde kabilesiyle beraber Hazreti Muhammed (sav)'i koruyan amca Ebu Talib'e geldiler.

"Ey Ebu Talip!" dediler. "Kardeşinin oğlunun dediklerini, ettiklerini biliyorsun. Sen ona bir şey demedin. Bu âna kadar senin koruman nedeniyle biz de ona bir şey diyemedik. Şimdi biz, Kureyş'in ulları olarak toplandık ve sana geldik. Yeğenini engelle. Bu işten vazgeçsin. İsteği mal mülkse, bilirsin biz zengin insanlarız, istediği kadar veririz. Dilerse ona saray da yaptırırız. Yok, bütün bunların yanında hükümdar da olmak istiyorsa, toplarız Darün Nedve'yi, onu başımıza kral da seçeriz. Yeter ki bu davadan vazgeçsin. Yoksa, artık sabrımız kalmamıştır. Bunu bilesin."

Amca Ebu Talip zorda kalmıştı. Mekkelilerin sözlerini Yeğeni Hazreti Muhammed (sav)'e aktardı. "Ne dersin?" dedi.

Hazreti Muhammed (sav) hüzünlenmişti. Amcasının gözlerine bakmış ve "Ey Amca! Allah'a yemin olsun ki onlar sağ elime Güneş'i, sol elime de Ay'ı verseler ben bu davamdan vazgeçemem. Allah ya dinini tamamlayacak ya da ben bu uğurda şehit olurum." demişti.

Sonra da bu davadan vazgeçmesi için kendisine gelen şirkin elebaşlarına dönmüştü.

"Sizin söylediğiniz şeylerden hiçbiri bende yoktur. Ben, bunun için sizden bir şey istemiyorum. Ben, size mallarınızı istemek, içinizde şan ve şeref kazanmak, hükümdar olmak için gönderilmedim. Allah, beni sizlere peygamber olarak gönderdi. İyiliklerinizden dolayı cennetle müjdelememi, kötülüklerinizden dolayı da cehennemle korkutmamı buyurdu. Ben, Rabbimin bana vahyettiklerini size tebliğ ettim. Onu kabul ederseniz o, sizin dünyada ve ahrette

azığınız olur. Onu reddederseniz, Yüce Allah, hükmünü verinceye kadar bana sabretmek düşer."

Yeğeni Hazreti Muhammed (sav)'deki imanı ve kararlılığı gören Amca Ebu Talip de "Ey kardeşimin oğlu! Git ve istediğini yap. Vallahi, sağ olduğum sürece seni hiçbir konuda yalnız bırakmayacağım. Sana, Kureyşlilerin el uzatmasına asla izin vermeyeceğim." demişti.

Mekkeliler, inananlara yönelik baskı ve zulümlerini artırmışlardı. Özellikle koruyucuları bulunmayan zayıf ve kimsesiz Müslümanlara akıl almaz işkencelere başlamışlardı. İşkencelerde başı çeken 'Ebu Cehil' lakaplı Amr bin Hişam ve Ümeyye bin Halef'ti. Ömer bin Hattab da onlardan geri kalmıyordu. İşkencelerden en çok nasibi olanlar da Sümeyye, Yasir ve oğulları Ammar, sonra Habbab bin Eret, Bilal-i Habeşi ve daha başkalarıydı…

Sümeyye ve Yasir işkence sırasında şehit edilmişlerdi. Habbab bin Eret'in sırtında ateş söndürmüşler, Bilal-i Habeşi'ye kızgın güneş altında çölde, günlerce işkence etmişlerdi. "Ehad, Ehad! Allah bir, Allah bir!" sesleriyle yankılanmıştı Mekke. Zinnura'nın ise gözleri ışığını sönmüştü bir süre.

Müslümanlar zordaydı. Yaralı gönüller tam bir teslimiyetle boyun bükmüşlerdi Allah'a. Allah Elçisi ise duadaydı.

"Allah'ım! Sen onların kalplerine hidayet ver. Mümin kullarına da sabır ihsan eyle."

Vahyin gelişinden altı yıl sonra, bir perşembe akşamı, Darul Erkam'da duasına ekleme yapmıştı Allah Resulü.

"Allah'ım! Bu dini Amr bin Hişam (Ebu Cehil) veya Ömer bin Hattab'dan hangisi sana daha sevimliyse, onunla aziz kıl."

Duayı işitenler âmin demişlerdi yürekten.

Âmin.

Babasının İzinde

"Size acıdığım için değil, yorulduğum için durdum. Az dinleneyim. Tekrar devam edeceğim."

Adiy kabilesi, Kureyş'in bir koluydu. Şeref ve izzet sahibi olarak bilinirlerdi. İsmi, Adiy bin Kaab bin Lüey'den gelmekteydi. Kaab bin Lüey, Hazreti Muhammed (sav)'in sekizinci kuşaktan dedesiydi. Ömer bin Hattab bu kabileye mensuptu ve fil yılından on üç yıl sonra doğmuştu.

Fil yılı, Yemen Meliki Ebrehe ve fillerle desteklediği ordusunun Kâbe'yi yıkmak için geldiği, ancak mucizevî bir şekilde yok edildiği yıldı. Sürü sürü gelen Ebabil kuşları gagalarında ve ayaklarında taşıdıkları pişmiş topraktan taşlarla yenilmiş ekin gibi yapmıştı koca orduyu. Atılan her bir taş, başlarından girmiş ayaklarından çıkmıştı her bir askerin. Mekke önlerinde ummadıkları bir yok oluşu yaşamışlardı. Daha sonra Kur'an, Fil Suresinde bu yok oluşu şöyle anlatacaktı:

"Rabbin Fil sahiplerine neler etti görmedin mi? Onların kötü planlarını boşa çıkarmadı mı? Onların üstüne Ebabil

kuşlarını gönderdi. O kuşlar, onların üzerlerine pişkin tuğladan yapılmış taşlar atıyorlardı. Böylece Allah, onları yenilip çiğnenmiş ekine çevirdi."

Ömer bin Hattab, uzun boylu, pehlivan yapılı ve beyaz tenliydi. Babası Hattab gibi sert bir adamdı. Saçları uzun ve kırmızıydı. Son zamanlarda dökülmeye başlasa da sıktı. Sakalı, dayısı Amr bin Hişam'ınki gibi seyrekti. Dayısına çekmişti. Omuz ve kalçaları genişti. Bir sıçrayışta ata binerdi. İyi bir süvariydi. İyi de bir güreşçiydi. Güreşi de çok severdi. Mekke ve çevresinde kurulan panayırlardaki güreşlere katılırdı. Halasının oğlu Halit'le yaptığı bir güreşte bacağı kırılsa da bu sevdadan vazgeçmemişti. Bazen develerle de güreş tutardı. Güçlüydü. Gücünden çekinmeyen hiç kimse yoktu Mekke'de.

Mekke'deki pek çok insanın aksine okuma ve yazmayı bilirdi. Şiiri de severdi. Sevdiği bazı şairlerin şiirlerini ezberlemişti. Özellikle yolculuklarda bestelenmiş şiirleri dinlemeyi çok severdi. Ticaret kervanlarıyla yaptığı yolculuklarda şiir ve şarkı tek eğlencesiydi. "Bestelenmiş şiirler, şarkılar yolcunun azığıdır." derdi. Ticaret kervanlarıyla Mısır, Irak ve Suriye'ye gitmişti. Ticarette de mahirdi. Mekke'nin en zenginlerinden olmasa da kısa sürede varlıklı olmuştu.

Hitabeti de güçlüydü. Sesi de kendisi gibi heybetliydi, gürdü. Akıcı konuşurdu. Arapçayı en güzel konuşanlardan biriydi. Dinleyenler konuşmasından etkilenirdi. Eleştirel bir düşünceye sahipti. Düşündüğünü söylemekten çekinmezdi, dobraydı. Kendisi de eleştiriye açıktı.

Küçükken Mekke ve çevresinde babasının koyunlarını ve develerini gütmüştü. Sert tabiat koşullarına alışıktı. Babası da sert bir insandı zaten. Bir iş yaparken yorulup yavaşladığında ya da işi azıcık savsakladığında sırtı az kamçı

yememişti. O nedenle tez canlıydı. Başladığı bir iş anında yapılmalıydı. Yarım kalan hiçbir işi sevmezdi.

İçkiyi de çok severdi. Özellikle Taif üzümlerinden yapılan şaraba bayılırdı. Kadını da bilirdi. Arkadaşlarıyla beraber içmek ayrı bir zevkti onun için.

Bütün bunların ötesinde ise dindardı. İnancında babası gibi samimiydi. Kâbe'deki tanrılarına yürekten bağlıydı. Çocukluğunda babasının, amcası oğlu Zeyd bin Amr bin Nüfeyl'e yaptığı eziyetleri bilmekteydi.

Zeyd bin Amr, Hanif'ti. Babası ve kendileri gibi Kâbe'deki tanrılara tapınmazdı. "Kendisine bile faydası olmayan ağaçtan, taştan şeyler. Bunlar tanrı olamaz." derdi. Hazreti İbrahim Peygamberin getirdiği şekliyle bir olan Allah'a inandığını söylemekteydi. Bir gün sırtını Kâbe'ye yaslamış olduğu halde Mekkelilere seslenmişti.

"Ey Kureyşliler! Bütün canlıların sahibi olan Zat'a yemin ederim ki sizin içinizde benden başka İbrahim Aleyhisselam'ın dinine bağlı kimse kalmadı."

Sonra ellerini semaya açmış ve şöyle demişti:

"Ya Rabbi! Sana ne türlü ibadet edeceğimi bilseydim öyle ibadet ederdim ama bilmiyorum. Benden bunu kabul et."

Ardından secdeye inmişti.

Babası Hattab günlerce eziyet etmişti kardeşinin oğlu Zeyd'e. Aç bırakmış, kırbaçlamıştı.

"Onlar bizim tanrılarımız. Onlar, Allah'la bizim aramızda aracıdırlar. Sen onlara yüz çeviremez, onlara dil uzatamazsın. Onlardan af dile."

Zeyd bin Amr terk etmişti Mekke'yi. Gerçeği bulmak, Hazreti İbrahim'in dinini araştırmak için Musul'a gitmişti.

Musul'dan Şam'a geçti. Bilginlerle, rahiplerle görüştü. Eski Tevrat ve İncil metinlerinden okudu. Nihayet Hazreti İbrahim soyundan ve dininden gelecek olan son peygamberin kendi memleketinden çıkacağını öğrenmişti. Nur, Mekke'den doğacaktı.

Arayış bitmişti. Gelecek olan kutlu peygamberi beklemek için yola çıktı. Doğduğu, büyüdüğü şehir Mekke'ye varacaktı. Kâbe'nin gölgesinde Nur'un gelişini bekleyecekti. Ancak yolda, Hicaz yakınlarında kervanları bedeviler tarafından basılmış ve öldürülmüştü.

Âlemlere rahmet olarak gönderilen son peygamber daha sonra sorulduğunda onun için şöyle buyuracaktı:

"O, İsa Peygamber ile benim aramda ayrı bir ümmet olarak diriltilecektir."

Ömer bin Hattab'ın annesi Hantame bin Hişam da dindardı. Çocuklarını da dindar yetiştirmek için çalışmıştı. Ömer bin Hattab ve kardeşleri uzak vahalara iş için gittiğinde onları koruması için kendi elleriyle helvadan putlar yapardı. Putların kendilerini koruduğuna inanan Ömer bin Hattab ve kardeşleri gün akşam olurken acıkırlar ve kendilerini koruması için beraberlerinde getirdikleri helvadan putlarla karınlarını doyururlardı.

Genç yaşta Darün Nedve'nin seçkin üyelerinden biriydi. Darün Nedve, on Kureyş kabilesinin temsil edildiği Meclisti. Onlar Meclisi olarak da bilinirdi. Mekke şehrinin yönetimiyle ilgili kararlar burada verilirdi. Kâbe'nin hemen yanında olan binası Kureyş'in atalarından, Hazreti Muhammed (sav)'in dördüncü kuşaktan dedesi Kusay bin Kilab tarafından yaptırılmıştı.

Ömer bin Hattab, Darün Nedve'de sefaret işlerinden sorumluydu. Kabileler arası ilişkiler onun sorumluluğundaydı. Babasından nesep ilmini de öğrenmişti. Bu görevi yaparken çok faydası oluyordu kendisine.

Dinine sıkı sıkıya bağlıydı. İnancında samimiydi. Mizacındaki sertlik gibi dine bağlılıkta da babasının izindeydi. Altı yıldan beri dayısı Ebu Cehil gibi Hazreti Muhammed (sav)'e ve yeni dinine karşıydı. Ona göre yeni din, fitne uyandırmaktan başka bir şey değildi. Arapları bölmekti. Kâbe'deki tanrıları için "kendisine bile faydası olmayan, işe yaramaz, ağaçtan taştan şeyler" denmesi canını acıtmaktaydı. O yüzden çok kızıyordu Hazreti Muhammed (sav)'e ve ona tabi olan arkadaşlarına. Ümeyye bin Halef ve dayısı Ebu Cehil gibi o da Müslüman olanlara eziyet edenler arasındaydı.

Ömer bin Hattab'ın nasibine ilk önce köle Zinnure ve kızı çıkmıştı. Bir gün yeni dininden dönmesi için Zinnure Hatuna eziyet etmiş, kızgınlıkla boğazını sıkmış, kolları yana düşünce öldü zannıyla bırakmıştı. Zinnure Hatun kendisine gelince dayısı 'Cehaletin Babası' lakaplı Amr bin Hişam başlamıştı işkenceye. Zinnure Hatunun işkenceden gözleri görmez olmuştu.

"Gördün mü!" demişti cehaletin babası Amr bin Hişam. "Lat, senin gözlerini kör etti!"

İşkenceden gözlerine perde inmesi bile Zinnure Hatunun kalbindeki iman ışığını söndürememişti. Vurulan her kamçı, atılan her tokat yüreğindeki iman ateşini daha da harlamıştı.

"Gözlerimin görmemesinin Lat ve Uzza ile ilgisi yok. Yapılan işkencelerden sonra böyle oldu. Rabbim gönlümdeki ışığı söndürmesin."

Allah her şeye kadirdi. Hazreti Ebu Bekir aracılığıyla kölelikten kurtulan ve hür olan Zinnure'nin gözlerindeki perde kalktı. Müşrikler şaşkındı. Putların ne kendilerine ne de başkalarına bir faydasının olmadığı tekrar ortaya çıkmıştı.

Ebu Cehil, "Bu da Muhammed'in bir sihridir." dedi.

Ömer bin Hattab, Abduddâr oğullarından bir kadının kölesi olan Nehdiye ve kızına da işkence ederdi. Nehdiye Hatun ve kızı da imanla şereflenmişlerdi.

Yine Nehdiye Hatun ve kızının yanındaydı. Nehdiye Hatun'u ve kızını yeni dinden döndürmek için işkence etmekteydi. Özellikle anne Nehdiye'nin saçlarını yolmuş, kırbaçlamış ve kırbaçlamıştı.

"Lat ve Hübel'in şanı yüce olsun de!" demişti. "İnkâr et bir olan Allah'ı ve Muhammed'i!"

Yılan gibi tıslayarak vücuduyla buluşan kamçılara rağmen Allah bir demekteydi Nehdiye ve kızı. Bahta Vadisinde işkencelere direnen ve her kamçıdan sonra "Ehad, Ehad! Allah bir!" diyen Bilal gibi haykırmaktaydı müşriklerin yüzüne.

"Muhammed (sav), Allah'ın elçisidir!"

Daha bir hışımla indirmeye başlamıştı kamçıları. Kendini kaybetmesin ve istediğimi söylesin diye su da dökerdi başlarından. Nehdiye'nin kızı Lübeyne her kamçıdan sonra, "Ey Ömer! Eğer Müslüman olmazsan Allah da sana ahirette böyle yapacaktır." derdi.

Ömer bin Hattab, güçlü ve kuvvetliydi. Acı kuvvetinden çekinmeyen yoktu Mekke'de. Ama Nehdiye ve kızı daha çetin çıkmıştı kendisinden. Sıcağın da etkisiyle nefes nefeseydi. Yorulmuştu. Elindeki kamçıyı kenara bırakarak oturdu.

"Size acıdığım için değil, yorulduğum için durdum. Az dinleneyim, tekrar devam edeceğim." dedi.

Nehdiye Hatun'u ve kızını da Hazreti Ebu Bekir hürriyetine kavuşturmuştu. Onları sahibeleri olan kadına ağır un çuvallarını taşırken bulmuş ve satın almıştı.

"Onların un çuvallarını bırakın ve gelin. Artık özgürsünüz."

Nehdiye ve kızı Müslüman'dı. Müslüman, güzel ahlaklı olandı. İmanın coşkunluğuyla Müslüman'a yakışır bir tavır sergilediler.

"Ey Ebu Bekir! Başladığımız işi yarım bırakmak bize yakışmaz. Eğer izniniz olursa bu unları yerlerine taşıyalım ve öyle gelelim."

Ana ve kız Müslüman oldukları için kendilerine hem işkence eden hem de başkalarına işkence ettiren sahibeleri kadının unlarını taşıdılar. Sonra da hemen Hazreti Ebu Bekir'in ardından Darül Erkam'a, gül yüzlü Peygamberin yanına koştular.

Örtünün Altında

"Duydum ki Ömer'in eşeği Müslüman olmuş belki ama Ömer asla."

Yine içki düşmüştü aklına. Sebep neydi bilmiyordu. İçmesi için de sebep gerekmezdi zaten. Arkadaşlarıyla bir olup içmeyi seviyordu. Özellikle Taif'in şaraplarına bayılırdı. Akşam vakti evinden çıktı. Mekke'nin çarşısına, Hazvera'ya yöneldi.

Hazvera'da Mahzumlu Ömer bin Abd bin İmran'ın evinin yanında bazı akşamlar Mekke'nin yetişkin erkekleri olarak toplanır içerlerdi. Arkadaşlarını bulma ümidiyle daracık sokakta yürüdü. Aklında Hazreti Muhammed (sav) ve arkadaşları vardı.

Hazreti Muhammed (sav) ve arkadaşları, tanrılarına put diyor, atalarının dini üzere yaşamayı savundukları için kendilerini ve atalarını delalet içerisinde olmakla suçluyorlardı. Neymiş? Allah birmiş. Eşi, benzeri yokmuş. Her şeyi yaratan, her şeye gücü yetenmiş. Sadece O'na kul olmalı, O'na dua etmeli, O'ndan yardım istenmeliymiş. Kâbe'deki tanrı-

ların bırak Allah'la kendileri arasında aracı olması, kendilerine bile faydası olmayan ağaçtan taştan şeylermiş…

Hazreti Muhammed (sav)'in çağrısı aklına düşünce kızdı yine. Altı yıldan beri Allah'tan kendisine vahiy geldiğini söylüyor, onca baskıya rağmen her geçen gün de sayıları artıyordu. İçlerinden bazıları Habeşistan'a göç etmişlerdi. O günlerde bir grup kişinin daha Habeşistan'a göç edeceği söylentisi vardı. Ayaklarını toprağa vura vura yürüdü. Mahzumlu Ömer'in evinin yanına geldi. Kimsecikler yoktu.

"Keşke buraya değil de diğer yere gitseydim." dedi içinden.

Yönünü değiştirdi. Mekke'de şarap içilen ve satılan bütün yerleri biliyordu. Şarap bulma düşüncesiyle adımlarını hızlandırdı. Belki orada bulur ve içerdi. Canı da şarabı ne çok çekmişti.

Geldiği yerde de kimsecikler yoktu. Karanlığın çöktüğü Mekke sokaklarında yalnızdı. Çok arzuladığı şarabı bulamamıştı. Çaresizlik içerisinde kendi kendine söylendi.

"Bari Kâbe'ye gideyim. Dua edeyim tanrılarıma."

Tavaf ve dua düşüncesiyle Kâbe'ye gelmişti. Bu saatte Kâbe boş olurdu. Kâbe'de birinin yalnız başına olduğunu gördü. Ayaktaydı. Şam yönüne yönelmişti. Kâbe'yi kendisiyle Kudüs arasına almıştı. Yaklaştı. Hazreti Muhammed (sav) idi. Kendince ibadet etmekteydi Allah'ına.

Bu bir fırsat diye düşündü. Hiç kimseye görünmeden, hiç kimsenin haberi olmadan bu gece Hazreti Muhammed (sav)'den Kur'an dinleyebilirdi. Ebu Cehil, Ümeyye bin Halef, Velid ve daha başka kâfirler hem Kur'an dinlenmesin derler, birbirlerine Kur'an'ı yasaklarlar, hem de bazı geceler gizlice Hazreti Muhammed (sav)'den Kur'an dinlerlerdi.

Bu gece de o dinleyecekti. Kâbe'de tek başına ibadet etmekte olan Hazreti Muhammed (sav) dâhil hiç kimse kendisini görmemişti. Hemen Kâbe'nin örtüsünün altına girdi. Yavaş yavaş yaklaştı. Hazreti Muhammed (sav)'le kendi arasında Kâbe'nin örtüsünden başka bir şey yoktu. Hazreti Muhammed (sav)'in sesini çok rahat duyuyordu.

Hazreti Muhammed (sav)'in dilinden dökülen nağmeler kulaklarına geldi.

Ne güzel sözlerdi onlar. İlahi bir yanı vardı. İnsanı kendisine çekiyor, nakış nakış kalbe işliyordu.

Ömer bin Hattab, söz ustasıydı. Şiiri çok sever, pek çok şairi de bilirdi. Duyduğu bu sözler şiirden de öteydi. Yine de o bir şair olmalı diye düşündü içinden. Bu söyledikleri de şiirdir.

Hazreti Muhammed (sav)'in dilinden dökülüp kulaklarına çarpan sesler sarstı onu. Kâbe'nin örtüsünün altında titredi. Aklından geçene cevaptı.

"Ve (O Kur'an) bir şair sözü değildir. Ne de az iman ediyorsunuz."

Şiir, şair! Bir şair güzel şiirler yazacak, yazdığı şiirler herkesin beğenisini kazanacak ama o, "bunu ben yazmadım" diyecek. Bu mümkün değildi. Şairlerden bazıları da vardı ki güzel bir söz bulduğunda kendisinin olmasa da benim diye sahiplenmeye kalkışıyordu. Oysa Hazreti Muhammed (sav) şimdi karşısında neden reddediyordu kendi yazdığını? Gerçi okuması yazması yoktu ama bu söz benim, ben söyledim, diyebilirdi. Sanki kalbinden geçenleri bilmiş ve "O, bir şair sözü değildir." demişti. "Ey Ömer! Sen ki şairleri de şiiri de en iyi bilenlerdensin. Bu sözlerin bir şair sözü olmadığını, şiir olmadığını anlamadın mı hâlâ?"

"Anladım." demişti içinden. "Bu sözler bir şair sözü değil."

Şair sözü değilse neydi o zaman? Kalbinden geçenleri bildiğine göre kâhin olmalıydı Hazreti Muhammed (sav).

"Bir kâhin sözü de değildir (o). Ne az düşünüyorsunuz."

Örtünün altında titredi. Beyninden geçenleri bilmiş, "O bir kâhin sözü değildir." demişti. Yüreğine işleyen bu sözler şair sözü değil, kâhin sözü değil, öyleyse neydi? "Ne az iman ediyorsunuz." demişti. "Ne az düşünüyorsunuz?" Oysa Mekke'de okuma yazma bilen, en çok düşünenlerden biriydi kendisi.

"(O) Âlemlerin Rabbi tarafından indirilmiştir."

Sarsıldı. Eğer sırtını yasladığı duvar, eliyle de tutunduğu örtü olmasa düşerdi. "O, Âlemlerin Rabbi tarafından indirilmiştir." demekteydi. Hazreti Muhammed (sav)'in uydurması değil, bir beşerin sözü değil, Âlemlerin Rabbinin sözüydü. Şerefli bir elçi tarafından aktarılmaktaydı. O sözleri aktaran elçi Hazreti Muhammed (sav), yaşadıkları Mekke ve çevresinde sözü en güvenilir olandı.

O çok güvendiği aklı dumura uğramış, sanki düşünme yetisini kaybetmişti. Yine de çıkış yolları arıyordu kendince. Acaba, Hazreti Muhammed (sav)'in Allah'tan getirdiğini söylediği bu sözler kendisinin uydurması olabilir miydi?

Hazreti Muhammed (sav) insanlara karşı yalan konuşan biri olsaydı fısıltıya kendisine sorduğu bu soruya evet derdi. Çünkü insanlara karşı yalan konuşan, Allah'a karşı da yalan konuşmaktan çekinmezdi. Ama O, El Emin'di. İnsanların en güvenilir olanı, sözü en doğru olanıydı. Kırk altı yıllık yaşamında Mekke'de kimseye yalan bir söz söylememişti. Kimseyi kandırmamıştı. Ona en çok karşı çıkan, kin duyan dayısı Ebu Cehil bile şöyle demişti:

"Vallahi biliyorum. O doğru söylüyor. Onun getirdikleri de doğrudur. Ama ben onun getirdiklerini kabul etmiyorum. Onların kabilesi ile bizim aramızda eskiden beri bir çekişme vardır. Onlar bir şey yaptılar mı biz de aynısını yaptık. Ama biz içimizden bir peygamber nasıl çıkartalım? Allah bize peygamber göndermek için bula bula bir yetimi mi buldu? Benim gibi Mekke'nin ulularından birini ya da Taif'in ulusundan birini gönderseydi ya? Ben kabul etmiyorum onu."

Ömer bin Hattab, Kâbe'nin örtüsü ile duvarı arasında sıkışmıştı. Onu asıl sarsan ise Hazreti Muhammed (sav)'in dilinden dökülüp kalbine mızrak gibi saplanan ilahi sözlerdi.

Aklı bunları düşünürken son duyduğu sözler tam da kalbinin ortasına saplandı. Birden gözlerini açtı.

"Eğer peygamber bize atfen bazı sözler uydurmuş olsaydı, elbette onu kıskıvrak yakalardık."

Duyduğu sözlerin gerçek sahibi sanki ona seslenmekteydi.

"O, bir şairin sözleri değil ey Ömer! Sen ki şairleri ve şiiri çok iyi biliyorsun. Ama iman etmemekte direniyorsun. Sen kahinleri de kahinlerin sözlerini de biliyorsun. Bu hitapların ondan farklı olduğunu bilmene rağmen hâlâ daha inat ediyor, düşünmüyorsun.

Ey Hattab'ın oğlu Ömer! Aç kulaklarını iyi dinle, belle. Duyduğun bu sözler Âlemlerin Rabbinden indirilmiştir. Vahiydir. Uydurma değildir. Eğer o, Hazreti Muhammed (sav) bize karşı bazı sözler uydurmuş olsaydı, bize iftira etseydi, sözler uydurup bunlar Allah'ın kelamıdır deseydi, sen zannediyor musun ki biz onu kendi haline bırakır, ona müsaade ederdik. Onu, bize karşı yalana yeltendiği anda kıskıvrak yakalar, kuvvet ve kudretimizle hemen cezaya

çarptırırdık. Onun bütün güç ve kudretini elinden hemen çekip alırdık."

Hazreti Muhammed (sav)'in dilinden dökülen sözler çok netti. Âlemlerin Rabbi yoruma yer bırakmamak üzere nokta koymuştu.

Kur'an'dan Hakka Suresinin 40 ve 47. Ayetlerini okumuştu Hazreti Muhammed (sav).

"Hiç Şüphesiz O (Kur'an), çok şerefli bir elçinin sözüdür. Ve o bir şair sözü değildir. Ne de az iman ediyorsunuz. Bir kâhin sözü de değildir (o). Ne de az düşünüyorsunuz. (O) Âlemlerin Rabbi tarafından indirilmiştir. Eğer (Peygamber) bize atfen bazı sözler uydurmuş olsaydı, elbette onu kıskıvrak yakalardık. Sonra da onun can damarını koparırdık (onu yaşatmazdık.) Hiçbiriniz buna mâni de olamazdınız."

Ardından secdeye inmişti Hazreti Muhammed (sav). Kulluğun gereğini yerine getirmişti. "Seni tüm noksan sıfatlardan tenzih ederim Allah'ım. Tek ilah Sensin, mabut Sensin, Rab Sensin. Ve Sen en büyüksün. Allah'ın selamı ve bereketi üzerinize olsun."

Allah Elçisi, ibadetini tamamladıktan sonra da Mekke'nin karanlık sokaklarında ilerledi. Kâbe'ye yakın olan evine gitti.

Ömer bin Hattab, geceyi duyduğu bu ilahi sözlerin etkisinde geçirmişti. Sert kalbine ekilen tohum çatlatmaya başlamıştı kalbini. Filiz vermeye hazırdı.

Ömer bin Hattab, ertesi gün öğleye doğru çıktı evinden. Hâlâ daha Hazreti Muhammed (sav)'den duyduğu o sözlerin etkisindeydi. Nakış nakış kalbine işlenen ilahi sözler bildiği ve inandığı bütün değerleri tersyüz etmiş, adeta

bir inkılâp başlatmıştı. Yolu kabilesinin ittifaklısı Amir bin Rebia'nın evinin önünden geçiyordu. Amir bin Rebia'nın hanımı Leyla'yı yolculuk hazırlığı yaparken gördü. Denkleri bağlıyordu. Sordu:

"Ey Abdullah'ın annesi! Yolculuk mu var? Ne bu hazırlık?"

Leyla Hatun üzgündü. Yüreği yaralıydı. İnancı uğruna, doğduğu, büyüdüğü topraklardan, arkadaşlarından, komşularından kopacak, tanımadığı, bilmediği diyarlara yelken açacaklardı. Ömer bin Hattab'ı gördüğü ilk an çekinse de gerçeği söylemede bir mahzur görmedi.

Sitemkâr bir şekilde, "Evet." dedi. "Gideceğiz buralardan."

"Nereye gideceksiniz ki?"

"Habeşistan topraklarına."

Neden diye sormadı. Üzüldü. Cevabını biliyordu soramadığı sorunun.

"Sen ve bazı Mekkelilerin Allah bir dediğimiz, putlara tanrı diye tapınmadığımız için bize yaptığınız eziyetlerden kurtulmak için… Korkmadan, özgürce 'Allah bir' diyebilmek ve Allah'ımıza ibadet edebilmek için… Sokakta yürürken bugün bizim yolumuzu hangi Mekkeli kesecek ve 'İnkâr et Allah'ı! Tanrımız Lat'ı, Hübel'i yücelt!' sözünü duymamak için…"

Keşke böyle olmasaydı, dedi içinden. Üzgün bir şekilde yolculuk için son hazırlıklarını yapmakta olan Leyla Hatuna baktı.

Bir insanın evini, yurdunu terk etmesi zor olmalıydı. Ticaret için Mekke'den uzak kaldığı zamanlarda evini, yurdunu, arkadaşlarını ne kadar çok özlemişti. Şimdi onlar da

evinden, yurdundan, arkadaşlarından uzak kalacaktı. Belki de bir daha geri dönemeyeceklerdi. Dilinden gayrı ihtiyari sözler döküldü.

"Kopup gitmek ha?"

Dert insanı konuşturur, derlerdi. Leyla Hatunun da derdi büyüktü. Doğduğu, büyüdüğü topraklardan kopacaktı. Başka zaman olsa Ömer bin Hattab'ı görünce bir köşeye siner, o gidinceye kadar yerinden çıkmazdı. Ömer bin Hattab'ın biraz da acır tarzda bakmasından ve sözlerinden etkilenmişti.

"Bize işkence ettiniz, bizi mahvettiniz. O nedenle biz Allah'ın başka toprağına gideceğiz."

Ömer bin Hattab gerçekten üzülmüştü. Amir bin Rebia'nın hanımı Leyla'nın bu sözü doğruydu. Müslüman olduğunu duydukları herkesi mahvetmişlerdi. Müslümanlara türlü türlü işkenceler yapmışlar, bazılarını kırbaçlamışlar, bazılarının da vücudunu ateşle dağlamışlardı. Hakarete uğrayanların, hapsedilenlerin, aç ve susuz bırakılanların haddi hesabı yoktu. Ammar ailesine yapılan işkence ortadaydı. İşkence sırasında şehit ettikleri Yasir ve Sümeyye'nin kanları kurumamıştı daha. Bilal-i Habeşi'nin, "Ehad, ehad! Allah bir, Allah bir!" sesi hâlâ daha yankılanmaktaydı Mekke semalarında. Habbab bin Eret'in sırtında sönen ateşin dumanı tütüyordu, sönmemişti yüreklerde açtığı yara.

Leyla Hatun açık açık, "Allah bize bir çıkış yaratana kadar orada kalacağız." dedi.

Ömer bin Hattab üzgün baktı. Ardını dönüp giderken sözler yüreğinden dökülmüştü.

"Allah yardımcınız olsun."

Leyla Hatun şaşırmıştı. Herkesin yolda gördüğünde kenara çekilip yol verdiği Ömer bin Hattab, gerçekten gi-

decek olmalarına üzülmüş olabilir miydi? Kabilesinden olan insanların yurtlarını terk ederek gurbete yollanmaları Ömer bin Hattab kalbinde bir yumuşama yapabilir miydi? Ömer bin Hattab'ın da bir kalbi var mıydı?

Aradan fazla zaman geçmeden Leyla Hatun'un eşi Amir bin Rebia da geldi. Leyla Hatun, Ömer bin Hattab'la olan konuşmasını ona anlattı ve "Az önce bizim gidecek olmamıza gerçekten üzülmüş gibi geldi bana. Onun üzüntüsünü bir görseydin." dedi.

Amir bin Rebia, eşinin anlattıklarına şaşırsa da Ömer bin Hattab'ın adının geçtiği yerde durmak gerektiğini bilirdi. Ömer'le merhamet, Ömer'le acıma, hele de Müslümanlar söz konusuyken asla yan yana anılamazdı. Yine de eşine sormadan edemedi.

"Sen, yoksa onun Müslüman olmasını mı umuyorsun?"

Leyla Hatun, gönlünü diline bağladı.

"Evet."

Amir bin Rebia güldü.

"Asla." dedi. "Asla. Vallahi, duydum ki Ömer bin Hattab'ın eşeği Müslüman olmuş belki ama Ömer bin Hattab asla."

Ömer Müslüman Oldu

"Önce ev halkına dön. Enişten Said ve kız kardeşinin icabına bak. Onlar da…"

Mekke çalkalanmaktaydı. Hazreti Muhammed (sav)'in amcası, aslan avcısı Hazreti Hamza Müslüman olmuştu. Üstelik Müslüman olmazdan az evvel Kâbe'nin önünde bulduğu Ebu Cehil'e herkesin gözü önünde öyle bir vurmuştu ki, yere sermişti.

"Yeğenim Muhammed (sav)'e yaptığını bana da yap hadi!"

Ebu Cehil o gün, az bir süre önce Kâbe'nin önünde Hazreti Muhammed (sav)'e hakaretler etmişti. Hazreti Muhammed (sav)'i Kâbe'den kovmuş, hatta yere düşürmüş, hakaret olsun diye başına toprak saçmıştı.

Hazreti Muhammed (sav), üstü başı toz içinde mahzun ayrılmıştı Kâbe'den. Avdan dönen Hamza bin Muttalip bu olayı duyunca doğruca Kâbe'ye gelmiş ve Ebu Cehil'in önünde dikilmişti.

"Duyduklarım doğru mu?"

Ebu Cehil zeki bir adamdı. Hazreti Hamza'nın gelişi ve bakışlarındaki farklılığı sezmiş, sesinin tınısı ve sorudaki şiddeti fark etmişti. Alttan almak istedi. Ancak hiç beklemediği bir anda yanağına inen tokatla yere kapaklanmıştı. Buna rağmen "korktuğum başıma gelmesin" diye yanındaki arkadaşlarına durun demişti.

"Sakın bir şey yapıp daha fazla kızdırmayın Hamza'yı. Yoksa bize kızar, gider, yeğeni Hazreti Muhammed'in dinine girer."

Ebu Cehil'in korktuğu olmuştu. Yanağına yediği tokatla kalmıştı. Hazreti Muhammed (sav)'in amcası, aslan avcısı Hazreti Hamza Müslüman olmuştu. Hemen Darun Nedve'nin toplanmasını istedi.

Darun Nedve'nin seçkin üyelerinden biri de Ömer bin Hattab'dı. Habercinin getirdiği haberi sessizce dinledi. "Tamam." dedi. "Belirlenen gün ve saatte Darun Nedve'de olurum."

Belirlenen gün ve saat gelmişti. İki gece önce Hazreti Muhammed'den duyduklarının etkisi azalsa da hala daha düşünceliydi. Ağır adımlarla Darun Nedve binasına girdi. Darun Nedve'nin seçkin üyeleri yerlerini almıştı. Dayısı Ebu Cehil ayaktaydı. Çok kızgın olduğu her halinden belliydi. Ebu Cehil ki asıl adı Amr bin Hişam'dı. Kureyşliler "Ebul Hakem" diye de çağırırlardı onu. O, bir söz söyledi mi üzerine söz söylenmezdi. Mekke'de sözü en çok geçendi. Burnundan solumaktaydı. Sözleri Darun Nedve'nin duvarlarında yankılandı.

"Bu işten vazgeçmesi için her teklifi yaptık ona. Zenginlik istiyorsan aramızda mal toplayalım, seni Arabis-

tan'ın en zengini yapalım, dedik. İstiyorsan sana saraylar da yaptıralım. Yetmez diyorsan seni başımıza kral olarak da seçebiliriz. Tek şartımız tanrılarımıza dil uzatma. Lat ve Hubel'in şanını yücelt. Aramıza ayrılık sokma. O bize ne dedi: Vallahi, sağ elime güneşi, sol elime de ayı koysanız ben bu davadan vazgeçmem. Esasında ben bunun karşılığında sizden de bir şey istemiyorum. Yaptığım işin karşılığını Allah'tan umuyorum."

Üyelerden biri ayağa kalktı. Onun da sözleri dayısı Ebu Cehil'in sözleri kadar sertti.

"Ey Ebul Hakem! Ya aramızdaki ayrılık bitsin diye yaptığımız son teklife verdiği cevap? 'Gel bir yıl sen bizim dinimize gir, bir yıl da biz senin dinine girelim.' dedik. Bize ne cevap verdi? Güya o da vahiymiş. Gökten Allah bildirmiş. Kafirun Suresiymiş. Bize 'kâfirler' diyor. 'De ki ey kâfirler! Ben sizin tapmakta olduklarınıza asla tapmam. Siz de benim taptığıma tapınmıyorsunuz. Ben sizin tapındıklarınıza asla tapacak da değilim. Evet, siz de benim taptığıma tapıyor değilsiniz. Sizin dininiz size, benim dinim de banadır.'"

"Her geçen gün sayıları artmakta!" diye bağırdı bir diğeri. "Biz eziyet etsek de artıyor sayıları. Arabistan'da itibarımızı sarsmaları yetmiyormuş gibi içlerinden bazıları Habeşistan'a gitmiş."

"İlk gidenler on beş kişiydiler. Onlara yenileri ekleniyor her gün."

"Ya Hamza'ya ne demeli?" diye kükredi bir başkası. Burnundan solumaktaydı. "Mekke'nin yiğit evladı, aslan avcısı, gözü pek, yiğit Hamza! O da Müslüman olmuş."

Hamza ismini duyan Ebu Cehil, gayrı ihtiyari yanağını tuttu. Aman Müslüman olmasın diye yanağına yediği toka-

MİTHAT BALA

Hazreti ÖMER

O, Müslüman olması için özel olarak dua edilendi.
Faruk'tu; suçlu ile suçsuzu en güçlü bir şekilde ayırt edendi.
Hakk, onun kalbine ve diline inmişti.
Vahiy pek çok konuda desteklemişti onu.
Din konusunda, Hakk'ın emirleri konusunda en titiz olandı.
Yaşarken cennetle müjdelenmişti.
Resulullah (sav)'den sonra üzerine güneş doğan en hayırlı iki kişiden ikincisiydi.

"Ömer anılınca adalet anılmış olur.

Adalet anılınca Allah anılmış olur.

Allah anılınca da rahmet iner."

Hazreti Aişe (ra)

www.hayatyayinlari.com
9 786051 512730
twitter.com/hayatyayinlari
facebook.com/hayatyayinlari
Instagram.com/hayatyayinlari